

20. Setkání

Ray z něj nemohl posledních několik minut spustit oči. Zlatý amulet, rozhodně velmi cenný již na první pohled... ale co teprve, co s ním Croftová dokázala! Nebo to nebylo pomocí něj? Určitě ano...

„Rayi, kde ses zasek?“ Zastavil se Heat uprostřed velké místnosti s mnoha prohlubněmi, naplněnými vodou, a otočil se zpět na svého společníka. Ten stál několik metrů za ním a hrál si s něčím v ruce.

„Co tam prosimtě máš? Máme tu něco důležitýho na práci, jestli si nevzpomínáš!“ okřikl ho.

Simmons zvedl hlavu a pak také ruku s amuletem, aby ho Adamovi ukázal. „Tohle.“

„To je to, co měla na krku?“ zeptal se Heat, ovšem s nevelkým zájmem.

Ray přišel až k němu a zamával mu zlatým přívěskem před očima. „Přesně! Myslím, že právě díky tomu mohla náhle mizet!“

Heat se na amulet pozorněji podíval a poté ho vzal do dlaně. „Proč myslíš?“

„No třeba že když sem jí ho náhodou strh, tak se najednou objevila,“ užíval si Simmons krátkou chvíli, kdy věděl něco víc než jeho spolupracovník. Ten jen pokrčil rameny. „Možná. Pokud ano, pak ztratila jednu výhodu. Ale jistí si být nemůžeme, takže nepřestávej být obezřetný.“ Po poslední vyřčené větě si Adam uvědomil, že Ray pravděpodobně nebyl obezřetný ani jedenkrát v životě, ale nechtěl se zabývat takto nepodstatnými myšlenkami, zvláště když to znamenalo, že vlastně musí dávat pozor na oba. Podal amulet zpět Simmonsovi a vydal se dál. Po několika metrech si ovšem uvědomil, že přítel ho stále nenásleduje. „Co je zase?“ otočil se.

„Copak si to neuvědomuješ?“ nedokázal ho Ray pochopit. „Pokud to ta věc skutečně umí, můžeme toho teď využít my!“

„Fajn, jestli máš chuť si s tou věcíčkou hrát, můžeš to dělat i po cestě,“ odbyl ho Heat a šel dál. Po pár krocích ještě za sebe křikl: „A dělej, Croftová má určitě pořádný náskok!“

Došli k vyraženým dveřím, u kterých si Adam všiml mayských znaků. „Počkej chvíli,“ požádal Raye, který se již chystal vstoupit do temné chodby, „třeba se tu dovíme něco zajímavého.“ Chvíli v pokleku studoval nápis na stěně a poté se narovnal. „Nic převratného,“ ušklíbl se, „pouze vyhrožují těm, kteří by chtěli projít dál.“

„Čím konkrétně vyhrožují?“ zajímal se Ray, špatně zakrývající nervozitu v hlase.

„Ničím, co by se nám vážně mohlo stát,“ snažil se ho uklidnit Heat. „Tak pojď.“

Oba vešli do úzké chodby, Adam jako první. Prošli zatačkou a opatrně se přiblížili k vyraženým dveřím, kterými se protáhli. Rozhlíželi se po prostorné místnosti ozařované pochodněmi, kterou se vznášely jemná oblaka prachu, usazující se pomalu na kamenných troskách. Ray popošel blíže ke schodům a pohlédl na ně. „Podívej!“ vyjekl.

Heat k němu přispěchal a podíval se směrem, kterým Simmons ukazoval. „To je přece ta holka!“ pronesl pomalu a podezřívavě.

„Musíme jí pomoci!“ rozhodl okamžitě Ray, než ale stihl udělat první krok, přítel ho zadržel:

„Třeba ji tu na nás Croftová nastražila a schovává se právě někde za rohem...“

„Pochybuju, nenechala by jí tu přece takhle ležet,“ odporoval Ray, vytrhl se Adamovi a seběhl k Nicole, ležící bezvládně na schodech. Její šaty byly celé od krve, ale těžko říci, jestli to nezapříčinilo již předchozí – teoreticky smrtelné – zranění. Opatrně ji nadzvedl a rukou jí podepřel hlavu. Zdálo se, že je pravděpodobně v bezvědomí.

Heat obezřetně sešel po schodech těž, ale nezastavil se u přítele, pokračoval až dolů a pozorně se rozhlížel po místnosti. Nikde nebylo vidět ani živáčka, pouze mnoho kamenných trosek, zamlžených obláčky prachu, a velkou díru uprostřed podlahy. Když do ní nahlédl, spatřil pouze tmu. Ještě jednou očima přelétl po místnosti a poté se vrátil ke kolegovi. Ten bezradně zíral na dívku a přemýšlel, jak jí vlastně pomoci. Náhle sebou polekaně cukl – Nicole prudce otevřela oči. Její nepřítomný pohled chvíli bloudil po stropě, než narazil na Rayovu polekanou tvář. Několik vteřin na něj hleděla a poté se s naprostou lehkostí postavila na nohy.

„Vida, asi jí nic není!“ zaradoval se Simmons.

„Aby taky jo, když je nesmrtelná,“ protočil oči Heat, „tak dělej, dem dál.“

„A – a to ji tu jako necháme?“ pohlédl na něj Ray vyčítavě. Dostal ne právě neočekávanou odpověď: „A proč by ne? Nic se jí nestane, sakra, je nesmrtelná. A i kdyby nebyla, hlídání děcek není naše starost!“

To už ale Nicoliny oči doputovaly k něčemu, co dokonale upoutalo její pozornost – v Rayově dlani si povšimla zlatého amuletu. Sáhla po něm, ale on ucukl.

„Tak to ne, tohle ti nedám!“ zamračil se na ni. Nicole se ovšem nehodlala tak lehce vzdát, stále po atrefaktu natahovala ruku a když ho vyzvedl do výšky nad svou hlavu, vyskočila a sthla mu paži dolů. Rychle zachytila zlatý řetízek a začla se s Rayem přetahovat. Měla neuvěřitelnou sílu, která ho nejdříve udivila, ale pak začal vší silou táhnout i on. Nepovažoval se sice za kdovíjakého siláka, ale její zjevná převaha byla přinejmenším podivná.

„Nech – to – být!“ vydechoval, jak napínal své síly. Nicole se stále nezměněným výrazem škubala za řetízek, až začaly Rayovi podkluzovat na schodech boty. V příštím okamžiku spadl dolů úplně, čímž Nicole strhl s sebou. Pod schody se okamžitě postavili a zříc, že ani jeden z nich stále amulet nepustil, pokračovali v přetahování.

Heat na jejich zápas pohlížel víceméně s nadhledem. Rozhlédl se znovu po místnosti a když zjistil, že kromě oné díry v podlaze zřejmě jiná cesta dál neexistuje, znovu se k ní vydal, aby prozkoumal, jak se bezpečně dostat dolů. Zatímco se nad ní skláněl, zahlédl vpravo nějaký pohyb. Otočil se. Několik obrovských kusů kamene, nahromaděných u stěny, se začínaly pomalu zvedat. Na chvíli se zastavily... a pak se prudce vymrštily několik metrů do stran. Ray ani Nicole tomu nevěnovali větší pozornost, celé jejich vědomí se soustředilo na získání amuletu. Heat se zatím zděšeně díval na usazující se oblaka prachu, ve kterých se pomalu začala rýsovat povědomá postava. Lara pomalu vykukovala ven ze svého vězení, pokašlávající,

jak se jí prach dostal do úst. Zamrkala, aby si vyčistila oči a přehlédla prapodivnou podívanou, která se jí naskytlá.

Heat začal pomalu couvat. „Rayi,“ sykl, aniž by z archeoložky spustil oči. „Rayi!“ přidal na hlase, ale ten si ho stále nevšímal, zabrán do boje s Nicole, která začala vyhrávat. To už k nim Heat přiskočil a chtěl od ní Simmonse odtrhnout. „Vzpamatuj se,“ zakřičel, „je tu Croftová!“

Lara se konečně zorientovala v nastálé situaci a sáhla k pasu – její devítky ovšem zůstaly ležet někde mezi troskami zdi.

Odfrkla si a zavolala na muže: „Tak vám se podařilo dostat až sem?“ Poté se k nim rozeběhla, protože Ray, vidouce, že proti ní by neměl už vůbec žádnou šanci, napnul všechny své síly, aby amulet získal. Nicole se ale otočila za Lařiným hlasem a tato chvilková nepozornost Simmonsovi pomohla. S vítězoslavným výkřikem vytrhl dívce řetízek z ruky. Ta po něm okamžik nato opět skočila a sotva se její prsty sevřely kolem chladného kovu, prudce se zablesklo. Lara zavřela pod náporem světla oči a několik posledních kroků provedla poslepu. Když se opět mohla rozhlédnout, stála na místě, kde se ještě před chvílí ti tři nacházeli, sama.